

Анна Пахомова

*Старший
інспектор
Міськбезпеки
і
схиблений ангел*

СТАРШИЙ ІНСПЕКТОР МІСЬКБЕЗПЕКИ ТА СХИБЛЕНИЙ АНГЕЛ

Між білих хмаринок пливла продовгувата, схожа на сигару, фігура дирижабля. Макс ліниво здвинув капелюх на потилицю, слідкуючи за летючою посудиною. Аеростат наближався невмолимо і впевнено, виблискуючи тупим носом, і в душу закрадалось відчуття тривоги.

Знаєте так буває. Навіть не робиш нічого, а місто раптом нависає на тебе, душить своєю громадою, кут сприйняття реальності зміщується і теплий весняний день вицвітає, як старий гобелен, і тепло не досягає більше шкіри, від чого кінчики пальців холонуть, як від дотику до металу.

Макс зітхнув, більше ігнорувати свою інтуїцію він не міг, не зате йому зарплатню платять. Неприємності летіли в Кременчук в корзині дирижабля. Треба було їх зустрічати. Макс повернув капелюха з потилиці на чоло, ховаючи в тіні полів відблиск очей, і покрокував набережною до будівлі Річпорту, де стирчали в небо шпилі причальних щогл.

Встиг як раз вчасно, екіпаж цепеніна вже закинув троси для фіксації аеростату, і скоро машина мала знизитись для випуску трапу. Макс пірнув в напівтемряву холу Річпорту, пройшов його наскрізь, до виходу що вів до причального майданчику, огороженого високим парканом, кивнув клерку в конторці, який його добре знав. Клерк в синій формі повітрофлоту скривився, немов укусив недозрілий цитрин – там де з'являвся старший інспектор міської безпеки Макс Муравйов завжди траплялись неприємності.

Тим часом з трапу почали сходити пасажири. Їх було не багато, першими йшли дві немолоді черниці з потертими, колись чорними молитовниками в руках, явно до настоятеля Успенського собору прилетіли. Пориви вітру з Дніпра розвівали чорні важкі подоли їхнього вбрання, і задирали краї апостольників. Макс мазнув по жінках поглядом, не відчуваючи нічого. І перевів погляд на наступних гостей міста.

Невисокий товстенький пан з коричневою валізкою вийшов слідком за черницями, і Макс теж не відчув до нього інтересу, потім з'явилась подружня пара. Молодий світлочолоий чоловік в дорожньому костюмі підтримував під руку свою супутницю, яка трималась однією рукою за великий живіт, і ступала обережно, намагаючи кінчиком черевичка чергову сходинку.

В грудях тенькнуло і замліло, коли Макс неввічливо впер погляд в живіт вагітної жінки, одягнутої в легку блакитну пелерину, оторочену хутром сріблястої лисиці. Надто примітний одяг. Макс дав собі подумки підзатильника, і

перевів погляд на жінчине обличчя, підходячи до трапу ближче. В обрамлені білого, немов ляна кудея, волосся миле личко незнайомки вражало своєю невиразністю. Притаманне всім вагітним легке набрякання носа і підборіддя робило обличчя жінки схожим на розкатаний млинець, на якому двома сапфірами світилися блакитні очі.

Жінка теж помітила, що Макс нею цікавиться, відпустила живіт, шукаючи рукою певнішої опори, вхопилась за перила трапу так, що побіліли кісточки пальців, і повернулася до свого супутника, щось прошепотівши тому. Він кивнув. Макс приготувався зупинити пару, його інстинкти кричали про небезпеку. В цей момент білобрисий молодик відпустив руку своєї супутниці і кинувся Максу під ноги, легко перестрибнувши поручні.

Одночасно дівця в блакитній пелерині з непритаманною для вагітних спритністю припустила до дверей вокзалу, щоб вибігти в місто.

Від несподіванки противнику вдалось збити Муравйова з ніг, інстинкти старшого інспектора міськбезпеки звили про небезпеку, і він на одних лише рефлексах, не дивлячись, вривав по білобрисому, знаючи, що кулак знайде свою ціль. Руку до ліктя шпигнуло болем – наслідок удару в обличчя зловмисника. Треба було доганяти «вагітну», а не гаяти час тут.

Макс вскочив на ноги, озирнувся, наткнувшись поглядом на черниць, ті в свою чергу помітили його очі, і почали активно молитись, осіняючи себе хрестами. Тіло наче облили окропом – це благодать накрила Макса, і він зціпив губи, відступаючи в бік Річпорту. Звідти до нападаючого вже бігли співробітники повітрофлоту.

Макс припустив на вихід, сподіваючись, що дівчина в блакитній пелерині далеко не втекла. Він пролетів темну пащу просторого холу, вискочив знову на вулицю, ледь не збивши з ніг якогось перехожого, наткнувся на блакитну калюжу – це невідома правопорушниця позбулась примітної пелерини втікаючи.

Муравйов завертів головою, шукаючи світлу голову в блакитному, в тон пелерині капелюшку, щось схоже мигнуло поміж гілок з квітами абрикосів, і Макс кинувся туди. Бігав він швидко, але на диво, «вагітна» не уступала чоловікові в спритності, легко відриваючись від погоні. По дорозі жінка стягнула з себе і капелюшок, разом з білою перукою. Шпурнула деталь маскування Максу в обличчя, і раптом збилась з кроку, заплуталась у власній спідниці, і упала на коліна.

Її спина важко здіймалась. Над головою, з звичайним русим волосся, мокрим, від поту, пройшлось легке сяйво – це перестав працювати маскувальний артефакт. Макс теж захекався, але собі він передишки дозволити не міг. Вхопив білянку за плече, розвернув до себе обличчя.

- Ви арештовані, - важко видихнув втікачці. Вона його не чула, натомість тремтячими пальцями розстібала сукню. Живіт у незнайомки ходив хвилями і здригався, живучи власним життям.

- Будь ти проклятий! – замість відповіді крізь зуби просичала жінка. «Вже давно», - подумав про себе Макс, але відповідати нічого не став.

Нарешті дівчина шарпнула сукню аж надто різко, гудзики посипались на газон, переміщуючись з пелюстками абрикосових квітів, а поруч них з одягу випала кругла магічна клітка з малюком киця. Дитинча металось по клітці, сахаючись від виблискуючих прутів своєї круглої пастки, але опинившись на світлі на мить принишкло, присіло на задні лапи, підняло на Макса велетенські, не менше чайного блюдця очі, і відкрило свою пельку в захисному вереску.

Від крику тваринки заклало вуха, світ миттю втратив свої барви, вся туга світу навалилась старшому інспектору на груди, і він лиш чудом утримався на ногах. Останнім зусиллям здер з себе куртку і накинув на магічну клітку. Крик киця обірвався, Макс зітхнув з полегшенням, змахнув бісеринки поту з чола, і перевів погляд на контрабандистку, яка скрутилась калачиком на траві, закривала долонями вуха і дрібно тремтіла. Їй не пощастило більше, бо здібностями старшого інспектора правопорушниця не володіла.

- Це ж треба було додуматись, привезти в Кременчук заборонену тварину, - похитав головою Макс, і раптом чітко усвідомив, що його обдурили.

Відчуття небезпеки зникло, він перестав його відчувати так само гостро, ще тоді, як підбігав до дівчини з контрабандною твариною. Але в погоні, та після порції чернечої благодаті, не звернув увагу на власні відчуття. І от лише тепер, зрозумів, що оманлива тиша і полегшення, насправді означає тільки одне – Максим Муравйов погнався не за тією ціллю, а справжнє джерело небезпеки зараз безперешкодно віддаляється від Річпорту, несучи з собою великі неприємності для Кременчука.

Треба було визнати – він опростоволосився. Лаяв себе Макс, оформляючи забороненого киця і здаючи на руки спеціалістам з Департаменту ветеринарного нагляду. В області зараз був карантин через спалах аргентинської чуми, і ряд тварин було заборонено ввозити до міста, не кажучи вже про те, що

кицай сам по собі потребував реєстрації і постановлення на облік, оскільки був магічною твариною, з неприємними властивостями. Кицай був поміссю баньші і химери: мав морду, схожу на котячу, тільки з набагато більшими очима, гострі пазури, хвіст з кісточкою на кінчику, і насторожені вушка. Захисною реакцією дитинчати киця був крик, від якого люди відчували тугу і сум, а особливо вразливі, навіть починали завдавати собі шкоди, видряпуючи очі чи відриваючи вуха.

- І як ти його учув? – дивувався інспектор Департаменту ветнагляду, Петько Василенко, оглажуючи поглядом покірного кицяя. – Він же під діями сонного зілля був. Майже нейтральний. А зчитувач аури просто помітив би ще одне створіння на тілі молодої дами, що не дивно для вагітних жінок.

Макс знизав плечима, натягнув поли капелюха по нижче і звелів клерку принести йому список всіх пасажирів дирижаблю. Тепер доведеться перевіряти всіх приїжджих, і це за умови, що той хто потрібний Муравйову реєстрував квиток, а не прилетів контрабандою, як цей кицай.

Забравши список, старший інспектор пробіг його очима, відразу викреслив звідти черниць і пару контрабандистів. Залишалось ще троє людей, один із них – Іванов Іван Петрович відразу викликав усмішку і обґрунтовані підозри. Ну який Іванов Іван? Макс посміхнувся про себе, вирішивши, що пошуки небезпечного гостя можуть вже скоро закінчитись. І краще б воно так і було, бо замість зіпсованих вихідних можна нарватись на догану про неповну робочу відповідність.

Муравйов сховав список пасажирів цепеліну в кишеню, і покрокував на зупинку парового омнібусу. Власне відстань до готелю «Креміль» від Річпорту була не така і велика, і дійти туди можна було легкою неквапливою ходою менш як за півгодини, але втратити час Макс не бажав, і так затримався допоки оформлював кицяя.

Нарешті старшому інспектору пощастило – транспорт підійшов як тільки він дійшов швидким кроком до зупинки. Макс заскочив у вагон, пригадуючи що чи кого він бачив, перед тим як контрабандист кинувся йому під ноги. Але він так уважно вивчав дивну пару, що упустив з виду інших пасажирів, якщо такі були. Всі надії залишались на список, і на те що Іванов вирішив затриматись в місті надовго. Сумнівів, що прізвище вигадане було мало. Ще ніколи інтуїція не підводила старшого інспектора міськбезпеки, за що він і отримував свої гроші.

- Пане Муравйов, оце так зустріч! – Макс запізно спробував зробити вигляд, що його тут немає. – Щось цікавеньке трапилось?

На нього пістолетним прицілом через лінзи окулярів дивились прискіпливі очі Маринки Гончар, репортерки «Луни Придніпров'я», як завжди в пошуках сенсацій. Що ж не одному йому сьогодні бути ошуканим, раптом подумав Макс, вітаючи жіночку.

- Контрабанда киця в Річпорту, - нахилившись до репортерки промовив Макс. – Якщо поквапитесь, то навіть встигнете сфотографувати звіра, поки ветдепартамент його не забрав у карантин.

- Ви підозріло говоріть, - не заспокоювалась Маринка. – Не пам'ятаю, коли ви в останнє так охоче ділились інформацією з репортером. Щось приховуєте?

- Авжеж, - не став сперечатись із схожою на лисицю журналісткою Макс. - Наприклад, труп однієї аж надто цікавої нишпорки...

- Не смішно, - Маринка відсунулась від Муравйова.

- Щось Ви не поспішаєте на місце подій, - знову зачепив жінку Макс, коли омнібус проїхав зупинку, а журналістка навіть не шелехнулась. Якщо вчепиться в інспектора і захоче прослідкувати за ним в пошуках сенсації мороки не обберешся.

- Обмежусь інтерв'ю доблесного стражу правопорядку, - ядовито посміхнулась йому Маринка, натякаючи, що зовсім не вважає старшого інспектора таким. – Сьогодні поспішаю на весілля.

Макс тільки зараз помітив, що в'їдлива журналістка одягнута в легку сукню, замість звичних коричневих жакета і спідниці, а на її голові красується добряче пошарпаний капелюшок. Звичний блокнот в руках не спостерігався.

- То як вам вдалось учути таку дрібну контрабанду? – зовсім професійно почала допитуватись Маринка.

- У мене дар, якщо ви пам'ятаєте, - знизав плечима Макс, не бажаючи продовжувати розмову.

На щастя омнібус докотився до готелю «Кремінь» і Максим не прощаючись чкурнув геть з вагону, зробивши вигляд, що дуже поспішає. Маринка діяла на нього як їжак за пазухою, дошкуляла і нервувала. Репортерка залишилась у вагоні.

Навпроти входу в готель гуртувались найомні екіпажі, а саму триповерхову будівлю квітчали каштани з білими свічками квітів. Макс відмахнувся від зухвалого джмеля, який спікірував з велетенської квітки йому на капелюха, і

зайшов в хол. Показав адміністратору своє посвідчення співробітника міськбезпеки і затребував номер кімнати Іванова Івана. Поки адміністратор щось звіряв у журналі, старшого інспектора окликнули:

- Я - Іванов, а вам в якій справі? – Макс обернувся і ледь не застогнав від розчарування, бо перед ним стояв той самий товстенький пан, що виходив з дирижаблю вслід за чорницями.

- Хотів би поставити вам кілька питань. – нарешті опанував себе Макс і показав Іванову своє посвідчення.

- Може зробите це в ресторації? – з надією запитав його товстунчик, і Муравйов не став опиратись. Час давно перевалив за обід.

Зробивши замовлення, Макс став розпитувати пана Іванова про пасажирів цепеліна. Попередньо він встиг уточнити у адміністратора, що більше нових постояльців немає. І де тепер шукати ходячу неприємність не уявляв.

- Ну ви знаєте, я боюсь всі ці перельоти, - ніяково пояснив пан Іванов. – Перед вильотом випиваю кілька склянок, і намагаюсь спати всю подорож.

- І ви нікого не запам'ятали? – без особливої надії запитав Макс.

- Ну чому ж? – перед паном Івановим поставили замовлення: тарілку борщу, вареники, оселедця, штоф горілки, і він важко ковтнув слину, як побита собака поглядаючи на старого інспектора. Сам Максим замовив пожарську котлету і каву. – Черниць пам'ятаю, біля них було поле спокою, вони весь час молились. Я намагався триматись якнайближче.

Іван Петрович налив собі в чарку чистої як сльоза горілки, і залпом випив напій, наколов на виделку шматочок риби, блаженно примружився, і підсунув тарілку з червоним борщем. Але поглянувши на Муравйова зітхнув, і відклав ложку. Макс знав, що його очі сприяють втраті апетиту, тому і не зводив погляду із співбесідника.

- Також там була вагітна блондинка в супроводі чоловіка, - почав відчитуватись пан Іванов. – І молодик, з лаковим саквоюжем, одягнутий в сірий костюм в білу смужку, мав вуса, більше нажаль не пам'ятаю. Певно був ще хтось. Але я тримався ближче черниць, я вже казав, і намагався заснути.

- Але мав бути ще один пасажир, ви не пригадуєте його? – стискаючи мимоволі кишеню із списком від повітрофлоту, запитав Муравйов.

- Нажаль, - Іванов таки взявся за борщ.

- Дякую, - Макс відвів погляд, і в кілька рухів розправився із своєю котлетою. Хлебнув каву, скривився, бо та встигла вже охолонути, і піднявся. – Не смію й далі затримувати. Смачного.

- Був радий допомогти, - Іван Петрович зітхнув з полегшенням, повертаючись до борщу.

Макс же вийняв список з Річпорту, не перевіреном залишився той самий чоловік в сірому костюмі, і ще один невідомий - Кадигроб Єфім Павлович і Гармаш Яків Олегович. Хто з них хто і де їх шукати інтуїція мовчала. Треба було розпитати черниць, визнав Макс, по при те, що нариватись на їх благодать ще раз ніякого бажання не мав. Інтуїція притихла, більше не посилаючи неприємні імпульси, і це могло означати все що завгодно. Від варіації, що небезпечний пасажир покинув місто, при цьому погляд зачепився за будівлю залізничного вокзалу, який був справа від готелю, до того, що все найгірше що могло статись вже сталось.

Не придумавши нічого кращого, Муравйов вирішив поїхати у відділок Міськбезпеки, щоб вже звідти сходити до Успенського собору, благо від Соборної вулиці до самого собору було не більше двохсот кроків. Чоловік помахав рукою ближчому до себе візнику, висловлюючи намір скористатись його послугами.

Недільного дня окрім чергового у відділку Міськбезпеки нікого не зустрінеш. Незвична тиша діяла на старшого інспектора дратуюче, пусті коридори з запахом застарілого тютюнового диму, побитий паркет, який жалісливо скрипів під подошвою черевиків, і опечатані двері кабінетів навівали згадки про найнеприємніші прояви Максого дару. Тому старший інспектор буквально проскочив коридором до свого кабінету, зламав магічну печатку, яка забезпечувала схоронність нутроців кабінету і впав за власний стіл, зачепивши ліктем стос паперів на краю стола, і ті розсипались по підлозі.

Макс пробурчавши собі під носа прокляття в бік паперів, присів їх збирати, вже розуміючи, що насправді його тіло всіляко відкладає час, коли доведеться йти спілкуватись з священнослужителями. Тому буквально зрадів, коли нагрудний жетон налився теплом, сповіщаючи, що похід в храм відкладається на невизначений час.

Всі співробітники Міськбезпеки мали простий артефакт зв'язку, який нагрівався коли співробітнику необхідно було негайно з'явитись в відділок Міськбезпеки. Макс підхопив папери, знову кинувши їх на стіл, поправив капелюха, і на хвилинку задумавшись, дістав із ящичка в столі табельного

пістоля, зважив його на долоні – зброя холодила шкіру, нагадувала про швидкоплинність людського життя. Макс поклав пістоль назад, і взяв револьвер Тесли, який стріляв не звичайними патронами, а зарядами електрики, смертельними для всякого роду нечисті. Інтуїція підказувала, що сьогодні треба озброюватись краще, ніж завжди.

Коли старший інспектор Муравйов спустився на перший поверх до кабінету чергового, приміщення нагадувало розтривожений вулик, і співробітники Міськбезпеки продовжували прибувати. Здавалось по тривозі підняли весь особовий склад. Значить сталось щось препогане, огладжуючи кістяне руків'я револьвера, подумав Макс. Невже він аж настільки облажався біля дирижаблю? В середині завошкалось, і вляглось щось слизьке і холодне, схоже на клубок ртутних змій. Муравйов відмахнувся від неприємного відчуття, твердячи собі, що вже нічого змінити не сила. Залишалось тільки чекати що буде далі.

- Чого ви тут порозсідались?! – з порога закричав на інспекторів Міськбезпеки особистий ад'ютант голови Департаменту Міськбезпеки, Пилипко Яровий. – В ресторації «Пальміра» вбивство! Вбили дочку мера! Хутко всі туди, поки репортери не набігли!

- Лементу, наче знову теракт під Центральною Радою, - сплюнув жувальний тютюн головний інспектор Проценко, якого здається висмикнули на роботу після нічного чергування, і він перебував в поганому настрої. А може вся справа в тому, що його зять давно мітить в крісло мера, і тому Проценко не відчуває симпатію до мера нинішнього, завжди роблячи наголос, що місту треба молода команда і нові обличчя.

Але не дивлячись на бурчання колег, зібрались всі оперативно, і вже за кілька хвилин розсілись в службових екіпажах, які спритно котились по бруківці в бік бульвару Чехова, до ресторації «Пальміра».

Масштаб нещастя Макс Муравйов зрозумів коли першим вискочив на під'їзду алею ресторації. Під найкращим в місті рестораном зібралась юрба переляканих гостей в шикарному вбранні. Схоже тут щось святкували. На під'їзній алей красувались карети, і навіть безкінні екіпажі власника мануфактури Мальцмана та прокурора Котомкіна. Прямо вся верхівка міста в одному місці, як же не легко з ними буде працювати.

Макс разом з іншими інспекторами кинувся в приміщення «Пальміри», але на вході їх зупинили.

- Всі інші поки що чекайте, - заявив швейцар. – Голова Міськбезпеки хоче поговорити з інтуїтом.

Муравйов навіть не сумнівався. Тицьнувши швейцару посвідчення, пройшов в хол ресторації. З перших кроків все тут кричало про розкіш і комфорт – оксамитові порт'єри, ворсиста килимова доріжка, дерев'яні панелі і золочена ліпнина на стінах. Великі зручні крісла між вікнами, з химерними вигнутими ніжками запрошували гостей ресторації присісти відпочити. Зліва двері вели на кухню, з права в простору залу, здатну вмістити пів міста. Зараз заставлені найдками столи пустували, на невеликому п'єдесталі біля протилежної від входу стіни стояв окремий стіл з парними пляшками ігристого вина, перевитими червоними стрічками, стіл був прикрашений квітковою аркою з золотими стилізованими кільцями в центрі. На столі красувався коровай з лебедями. Тільки наречених ніде не було.

Натомість з краю столу сидів білий як скатертина мер Лапчинський, біля нього про щось говорив голова Департаменту Міськбезпеки. А позаду Лапчинського, поклавши руку тому на плече, стояв його адвокат Валентайн Балодіс. Наближатись до Балодіса було неприємно, його ангельська сутність тхнула благодаттю.

- Нарешті ти відволікся від гонитви за котами, - замість привітання буркнув Василь Гнатович, Максовий керівник. – Це безперечно важливіші справи, ніж зупинити вбивцю, а, старший інспектор?

- Ніяк ні, - коротко відповів Макс. – Я можу глянути на тіло?

Від цих слів мер сіпнувся, як від удару, і пальці Балодіса сильніше вп'ялись в його плече. Василь Гнатович махнув рукою в бік виходу з залу.

- Біля виходу на кухню підсобне приміщення, ходімо покажу.

Макс вийшов слідком за керівництвом. Дійсно, поруч з кухнею були підсобні приміщення. На кам'яній підлозі тут всюди були криваві відбитки ніг, ще на підході до цього місця у ніздрі ударив мідний запах крові, до якого примішувався солодкувато-затхлий запах тваринних нутроців. Макс подавав бажання прикрити ніс хусткою, уважно роздивляючись обстановку.

Ось відкриті сірі двері комірчини, навколо них горять світильники на стінах, одвірки з кривавим відбитком пальців, ще більше червоних відбитків черевиків на підлозі, неохайні мазки червоної фарби на стінах, хоча навряд чи то фарба. Ледь помітний запах згорілих фотосумішей. Не кожен і розпізнає.

- Тут були репортери? – приношуючись запитав Муравйов.

- Тільки ця лисиця з «Луни Придніпров'я», вона була серед запрошених, але ми її витурили, - шеф насторожився.

- Я хочу переговорити з весільним фотографом, і треба вилучити у нього всі знімки, - зробив свої висновки старший інспектор. І застиг, роздивляючись комірку для продуктів, намагаючись нічого не упустити по при відразу.

Наречена лежала на підлозі, щербато посміхалась раною на горлянці від вуха до вуха, корсаж весільної сукні був розфарбований в червоні потьоки, які помалу підсихали. На її ногах лежав наречений, судячи по модному чорному костюму і збитій білій перев'язі. Голова нещасного було розтовчена, як кавун. Стіни в потьоках крові, яка фонтаном була з розрізаної горлянки в момент заподіяння дівчині смерті.

- Хтось завів її сюди, під приводом «викрадення» нареченої, - пояснив Василь Гнатович. – Жених кинувся шукати, коли з'ясувалось, що ніхто з гостей не «викрадав» дівчину. Судячи з усього він знайшов її тут, слідком зайшов Данило, брат нареченої, і зірвавшись забив молодого... Мабуть вирішив, що це той порішив кохану. Підспіли інші гості, зав'язалась бійка.

Муравйов слухав в піввуха. Його сутність знову заворушилось, немов туга ртутна змія, винюхуючи і вишукуючи щось, за що можна ухопитись, щоб розплутати цей клубок.

- Вбивця має бути залитий кров'ю, - продовжував мислити в слух Максим. – І цей запах фото сумішей, тут зробили кілька знімків. Треба почати з фотографа.

- Поки ти бігав за котами, постові опитали гостей, нікого скривавленого не бачили. Я зараз звелю обшукати ресторацію, можливо злочинець десь скинув одяг, - погодився Василь Гнатович. – Я не дозволяв нічого чіпати, щоб ти все побачив як є.

- Тепер можна, - виходячи з комірчини дозволив Макс. Дістав список пасажирів цепеліну, і протягнув шефові: – Кадигроб і Гармаш, їх треба знайти, - І щось ніби уколело в між лопатками, Муравйов знову повернувся назад, уважно дивлячись на обезкровлену наречену. Щось було неправильним. – А де фата?

*

Фотографував весілля сам Микола Носенко, чие фотоательє було тут же поруч з ресторацією.

- Я в сьоме кажу вам, що ми вирішили зробити фотознімки в ательє, і сюди обладнання не приносили, - мнучи капелюха незадоволено бурчав поважний фотограф. – Ви хоч уявляєте скільки коштує нова плівка фірми «Додакс», хлопче? А як з нею поводитись? І я мав ризикувати негативами, фотографуючи в ресторації, та ще й в підсобці? Нечувано!

- Нечувано це те, що гості запевняють, що ваш помічник зробив тут кілька постановочних знімків, - почав сердитись Муравйов, який допитував власника фотоательє особисто, не повіривши колегам.

- А я вам ще раз кажу – у мене немає помічника! Я звільнив того ледащу ще пів року тому, Борис нездара яких пошукати! – фотограф помітив мера і залишивши старшого інспектора кинувся до Лапчинського. – Пане мер, уйміть своїх псів, де таке видано, щоб звинувачували чесних людей через те, що який нюхач щось там собі учував!

Скляний погляд вбитого горем батька сфокусувався на фотографові, і він процідив холодним голосом:

- Сядьте, і не заважайте моїм псам працювати, якщо звісно земля під ательє вам ще потрібна, - потім такий самий незрячий погляд перекочував на Макса, який аж подивувався, скільки ж благодаті в мера вкачав Балодіс, що той нагадує механічну ляльку. – А ви інспектор працюйте. Ретельніше.

Макс кивнув, Носенко здувся, і сопучи як роздратований їжак знову сів на місце, видно хотів би зігнати зло на старшому інспекторі, але побоювався. Макс мигнув третьою повікою, зосереджуючись на фотографові, той укляк під зміїним поглядом проклятого, ледь стримуючись щоб не перехреститись. Причин не вірити фотографу не було, але інтуїція підказувала Максу, що все зав'язане на фотографіях.

Це тільки так думається, що інтуїти завжди наперед знають де шукати злочинця. Впродовж років влада і поліція навмисно формували думку про всевидючість проклятих. А насправді, такі як Муравйов, окрім загострених звичайних навичок, як наприклад, сильніший нюх чи слух, знали тільки напрямок в якому треба розплутувати клубок злочину.

- Передасте готові фотокартки у Відділок, - нарешті припинивши свердлити фотографа поглядом промовив Муравйов. – Можливо злочинець був серед гостей.

Навколо продовжували працювати співробітники Міськбезпеки. Опитували гостей, обшукували ресторацію. Тіла загиблих вже винесли, і тепер всюди, де б

Макс не був він відчував кислий запах крові. Старший інспектор подивився на гостей, але бажання поговорити з будь-ким не виникало. Він і так вже знав, що так званого помічника Носенка ніхто не запам'ятав. Мало хто звертає увагу на фотографа, всі зазвичай зосереджують увагу на скриньці фотокамери, на власній позі, нікому не хочеться вийти на знімку перекошеним чи з заплющеними очима. Окрім іншого був задіяний якийсь артефакт, що розсіював увагу навколо злочинця. При чому Бориса Ковтуна, звільненого півроку тому дехто пам'ятав, Кременчук не надто велике місто, тут майже всі всіх знають. Але все що вдалось добитись від присутніх, так це твердження, що цього дня на весіллі фотографував скоріш за все не він.

Кому знадобилось вбивати наречену старший інспектор Міськбезпеки Кременчука не уявляв. І це теж необхідно було з'ясувати, адже маючи мотив можна було суттєво звузити коло підозрюваних. Працівники Міськбезпеки чергували на залізничному вокзалі. Були підозри, що злочинець захоче втекти з міста. Дирижабль прилітав в Кременчук тільки раз в тиждень. Пароплав через Річпорт ходив кілька разів на тиждень, але до завтрашнього дня чекати було довго. І тільки залізна дорога була найпростішим способом виїхати з міста.

Все так само задумливо Муравйов вийшов на вулицю. Постояв вдихаючи свіже сповнене запахів весни повітря, таке п'янке після атмосфери ресторації.

- Щось винюхали пан старший інспектор? – підійшла до інспектора Маринка Гончар.

- Ви ще тут? – зсуваючи капелюха на потилицю запитав у жінки Муравйов, настрою спілкуватись з репортером не було. – Я думав ви вже в редакції строчите сенсацію.

- Тоня була моєю подругою, - раптом відповіла Маринка, чим змусила подивитись на себе уважніше. – Це була жива людина, а не безлика сенсація. І я б більш ніж будь-хто хотіла б знайти її вбивцю. Думаю у мене знайдеться для вас ідея, де його шукати.

- Невже? – Маринка дратувала своїм бажанням залізти під шкіру. Співчувати їй Макс в жодному разі не хотів. Не хотів бачити в цій лисиці ані жінку, трохи налякану і розгублену, ані живу людину. – Я слухаю.

- Прогуляємось до редакції «Луни»? – замість того запропонувала репортерка. – Краще вам побачити все своїми очима.

Макс повернув капелюх на місце, і кивнув, пропускаючи даму поперед себе. Вони йшли вздовж бульвару поета Чехова, який був уतिकаний кущами

жимолості. Темніло. Ліхтарник запалював ліхтарі біля зручних кам'яних лавок, відвойовуючи в темряві острівці світла. В темряві ж таїлись невідомі монстри.

- Як воно бути проклятим? – заговорила Маринка.

- Намагаєтесь взяти у мене приватне інтерв'ю? – хмикнув Макс.

- Професійне, - знизала плечима репортерка, ніскільки не засмутившись, зрозумівши, що Муравйов не буде з нею відвертим.

- Помовчіть краще, - над головою зашуміла крилами якась з міських горгулей, і Маринка злякано схопила Макса за руку. Він знову подивився на дівчину, і не став прибирати її пальці із свого передпліччя. «Можливо, вся її сміливість і зухвалість напускна», - закралась думка. Гончар цілком обгрунтовано має право боятись за власне життя. В місті невідомий різник, що вбиває молодих дівчат ледь не на очах у натовпу гостей. Наступна думка захопила старшого інспектора так, що він проговорив це в слух: – Він вчинив страту.

- Перепрошую? – Маринка підняла на Муравйова погляд.

- Мені здається, що вбивця вчинив публічну страту, - пояснив Макс.

- Ну вам видніше, - недовіжливо промовила Маринка. – Але за що її вбивати? Тоня була світлою, доброю. Ми жили в одному дворі. Моя сім'я жила в комуналці, в районі залізничного коледжу. А Лапчинські жили на першому поверсі, і вся квартира була у їх розпорядженні. На нас, голодранців, дивились зверхньо. А Тоня гралась зі мною мотанками, і навіть давала свою порцелянову ляльку...Шкода, що ви не давно в Кременчуці, ви б теж познайомились з Тонею.

- Навряд чи мене б зацікавили порцелянові ляльки, - спробував розрядити обстановку Макс. – Пані Лапчинська все життя провела в місті?

- Майже, - репортерка знову подивилась в далечінь. – Коли нам було п'ятнадцять, між нами виникло непорозуміння. Костик Сафронов. За ним пів Кременчука бігало. Жіноча половина бажаючи привернути увагу. Чоловіча – набити негіднику морду. Тоня і я не стали виключенням.

- І чим скінчилось протистояння?

- Костика забрали в армію. Мадам Лапчинська забрала Тоню і вони поїхали в Європу. А коли Костик повернувся Тоня вже була заручена з Дмитром.

- Сафронов дуже засмутився? – Макс мимо волі втягнув ніздрями повітря. Ніби принохуючись до новини. Вона віддавала легкою таємницею. Треба було перевірити цього Сафронова.

- Не знаю, я не підтримую з ним стосунків більше. Тоня теж. Мати повезла її лікувати нерви, не знаючи, що вагітна, і в Європі вона народила свою меншеньку, Єлизавету. В її віці далекі подорожі були протипоказані, Єлизавета народилась передчасно, ледь не загинула. Тоня в усьому звинувачувала Костика. О, ми прийшли.

Вони зайшли в приміщення редакції, і Маринка Гончар провела Муравйова в якесь підсобне приміщення, попутно захопивши керосинову лампу.

- Що ми шукаємо? – запитав у зосередженої дівчина Макс. Маринка гортала одну підшивку газет за іншою.

- Ви не так давно в місті, пане старший інспектор, - відповіла Маринка, і роздратовано здула з лоба неслухняне пасмо. – Інакше б знали, що це не перше вбивство наречених в Кременчуці. Ось!

Перед Максом розвернулася газета річної давності, і жовте світло лампи висвітлило зернисту фотокартку нареченої, заголовок сповіщав «Жахливе вбивство на весіллі!».

- Ви перший інтуїт в місті за п'ять років, тому вбивцю цієї нещасної так і не знайшли, - додала Маринка, допоки Муравйов ознайомлювався із змістом газетної статті. – Всі надії на вас, правда?

- А ви не могли мені про це повідомити в ресторації? – трохи роздратовано запитав чоловік вчитуючись в статтю.

- Я подумала, що людині з вашим даром треба не тільки почути, але і поглянути.

- А хто робив фотознімки?

- Вони звертались в ательє Носенка, там тоді працював хлопець, Борис, у нього були прогресивні погляди на роботу фотографа, він пропонував робити знімки в природному середовищі, - стала пригадувати репортерка. – Що призводило до шалених втрат реактивів, адже якщо спеціально не робити постановку кадру - з десятка фотокарток вдалою буде одна.

- Ви не погано ознайомлені з тонкощами цієї роботи.

- Борис був нашим штатним фотографом певний час, - зізналась Гончар. – Я спілкувалась з ним особисто. Дивний хлопець, схиблений на фотографуванні.

Надто багато розмов про цього хлопця, вирішив старший інспектор. Його теж треба було перевірити. Залишалось визначити, кого перевіряти першим. Фотограф в пріоритеті, вирішив зрештою Муравйов, пригадуючи ледве чутний запах реактивів поруч з загиблою.

- Ви знаєте де живе цей Борис?

- Невже ви вважаєте, що це він? – в Маринки магічним чином з'явився в руках блокнот. Схоже репортерка зовсім оговталась від непоправимої втрати подруги.

- Я просто відчуваю, що маю з ним поговорити, - і помітивши, азартний блиск в очах дівчини категорично додав. – Ви зі мною не підете!

- Але я можу показати де він живе.

- Нічні походеньки можуть бути небезпечні. Досить адреси.

- Чи може мені щось загрожувати поруч з таким захисником як Ви? – награно запитала Маринка.

- Припніть, - Макс не стримав посмішку. – Вам не личать ці фальшиві компліменти.

- Ну добре, - Маринка перестала удавано томно дивитись на Муравйова, акторка з неї була так собі. – Яблуневий провулок, сім. Здається так. Там ще статуї атлантів на будинку.

Старший інспектор кивнув, і заливши репортерку в редакції газети, знову вийшов на вулицю. Так, для візитів вже було запізно, але розмова з фотографом здавалась все важливішою і важливішою. Макс окинув поглядом вулицю, в пошуках найманого екіпажу, але окрім рівномірних кіл світла від вуличних ліхтарів і зграї безпритульних собак нічого на вулиці не спостерігалось.

Яблуневий провулок зустрів старшого інспектора Міськбезпеки гавкотом собак і сонною атмосферою тихого закутку. Навіть ліхтарі тут не запалювали. Повітря нестерпно пахло димом, псиною, і яблуневим цвітом.

- Зачекаєте мене тут, - виходячи з найманого екіпажу промовив Макс, протягуючи візнику хрустку купюру. Екіпаж він спіймав аж на бульварі Чехова.

Дім номер п'ять з виліпленими бетонними атлантами між забитими ставнями вікнами утопав в темряві. Місячного світла було замало, щоб висвітлити двір. Муравйов пройшовся вздовж зовнішньої стіни, провів долонею по облущеній фарбі наглухо забитих ставень. Будинок здавався не жилим, крізь щілини не пробивалось ані промінчика світла. Чутливі ніздрі інтуїта не уловлювали ніяких примітних запахів.

Максим злився з тінню від будинку, пройшовся до невеликої хвіртки, яка очікувано виявилась запертою, прислухався до себе, відчувши що він на вірному шляху. Ртутна змія в животі нетерпляче заворушилась. І старий інспектор одним махом перестрибнув через забір проникаючи на подвір'я. Одночасно пальці ковзнули в кишеню, намагаючи «Теслу», метал в руці додавав упевненості.

Старший інспектор обійшов будинок, і посукав в двері. Бив кулаком від душі, але ніхто не відчинив. Тільки завелась сусідська собака. Трішки почекавши, Максим надавив на двері, і легко зламав замок, відчинивши двері. З першим же кроком відчув запах реактивів, машинного масла, диму від протопленої печі, і застарілого сміття. Схоже тут жила недуже охайна людина.

Всі інстинкти проклятого загострились, зміїні очі дозволяли бачив темряві силуети речей, цього достатньо було, щоб не натикатись на них і рухатись безшумно. По відчуттях в будинку було пусто. Але то тільки по відчуттях. Бо варто було старшому інспекторові минути коридор і ступити в одну з кімнат, як його засліпив спалах фотоапарату. І миттю все тіло обпекло благодаттю, коліна не витримали навантаження і підігнулись, і тільки це врятувало Муравйова від удару по голові, там де щойно вона була щось велике і важке розтрощило одвірок.

Макс перекоотився на підлозі, гублячи капелюха, і наступна хвиля благодаті накрила його тіло болем, вивертаючи всі нутроці.

- Ну як тобі, виродку, подобається? – проричав хтось над головою. Але Макс не став відповідати, його очі вже оговтались від болю, і чоловік як пружина кинувся на противника, намагаючись так само збити того з ніг. Борис ухилився, засміявшись у відповідь на Максівий випад. – Що ти мені зробиш, зв'язаний службовою обітницею? Ти проти мене піщинка.

Очі Бориса слабо сяяли в темряві, нашттовхуючи Муравйова на догадку, що перед ним не людина. Фотограф знову кинувся на інспектора Міськбезпеки.

- Навіщо ти вбив Тоню Лапчинську? – Макс навіть не став ухилитись від цього нападу, навпаки сам спробував скоротити дистанцію, в останню мить

вивернувшись з під удару, і відкотившись від скаженого ангела. Попутно вихопивши «Теслу» і пальнув не дивлячись. Кімнату прошив ще один спалах.

- ВОНА БУЛА НЕЧИСТА! – прогрімів Борис, легко ухилившись від заряду електроенергії.

- Що ти маєш на увазі?- Муравйов розумів, що шанс заговорити ангела мінімальний, але треба було спробувати. Той ярився, при згадці про вбиту наречену, і наступний його удар ногою знову впіймав пустку, Макс вивернувся вужем з під ноги Бориса.

- Вона прижила дитину, не зберегла себе, - охоче пояснив Борис.

- Так само як і Клава Дорош? – пригадав ім'я першої вбитої дівчини Макс. Фотограф не відповів наклавши на проклятого чергову порцію благодаті, від чого в очах у Макса потемніло, і він ледь не випустив «Теслу» з рук. Тим часом Борис ухопив стільця і приклав дезорієнтованого Муравйова стільцем по голові.

Нещасний предмет меблів розлетівся на друзки, не завдавши Максиму значної шкоди. За вікном почувся гучний звук свистка постового, Борис на мить відволікся, і Макс майже в упор розрядив черговий електричний заряд револьвера в груди злочинцю. Той не втримав рівновагу, і впав поруч з інтуїтом на підлогу. Очі ангела гаснули, по мірі того, як смертельна рана забрала з нього життя.

- Вони всі були нечисті, - слабим голосом прошепотів фотограф. – Як і ти, породження пекла. Будь ти проклятий.

В будинок валилась група поліцейських, освітлюючи все навколо себе потужними ліхтарями. Макс знесилено опустил «Теслу», і не опираючись дозволив себе спочатку арештувати, а потім відпустити. За кілька хвилин в дворі стало тісно від працівників Міськбезпеки.

- Знайшли дві фати, і купу фотознімків, - біля Макса зупинився інспектор Проценко.

- Закривавлений одяг в пічці догорає, дивились? – кивнув головою Макс.

- А як ти..

- Учуй, - не став дослуховувати питання Муравйов. Нехай думають що його інтуїція без меж. Насправді ж він просто встиг заглянути туди, коли його покликали подивитись на новеньку фотокамеру.

- А цей виродок сказав, навіщо він дівчат вбивав? – продовжував ніби просто цікавитись головний інспектор. Муравйов подивився на тестя головного суперника мера на виборах, і задумався. А чи треба йому відповідати. Не встиг. Тіло обдало благодаттю, змусивши всі волосинки на руках припіднятись, і до інспекторів підійшов Валентайн Балодіс.

- А це, Кириле Петровичу інформація, яка вам для розслідування не потрібна, - без емоційним голосом запевнив Балодіс Проценка. – Максим Данилович, вас можна на розмову?

Макс кивнув, і вони з адвокатом Лапчинського вийшли з двору на вулицю.

- Ви склали два і два швидше, ніж я очікував, - скупко похвалив Муравйова адвокат. – Будете? – В руках Балодіса звилась коробочка з м'ятними льодяниками. Макс закинув одного до рота, проте кислий присмак чужої крові нікуди не зник. – Борис встиг вам розп'яткати мотив?

- Він був схиблений на святості? – чи то запитуючи, чи то стверджуючи промовив Макс. – А дочка мера закохалась в п'ятнадцять років, і понесла від коханця, якого потім забрали в армію. Дівчина наодила в Європі, але дитину видали за її сестру. Фотографа м'яко кажучи обурив цей факт.

- Це він вам розповів? – підняв брови у гору Балодіс.

- Майже.

Макс дістав з кишені потертого записника і протягнув адвокату.

- Якщо ваша ангельська натура запротестує, можете особисто віддати цей записник начальнику Міськбезпеки, - Макс встиг проглянути книжку. Борис скрупульозно описував як він дізнавався про те, що наречені вже не невинні, пропонував їм приватну фотосесію, а потім вбивав, «очищуючи землю від погані». – Доказів вини на фотоплівках Бориса буде більше ніж досить. Але деякі таємниці мерців мають з ними й залишитись. Я зараз не про кар'єру мера дбаю, а про добру пам'ять його доньки.

- А ваша вранішня гонитва в Річпорту? Помилковий слід? – ховаючи в кишеню записника запитав Балодіс. – Чи нам чекати нових неприємностей?

- Цепелін не тільки пасажирів привіз, - зітхнув Муравйов. – Але і вантаж. Зокрема нову портативну фотокамеру для Бориса. За допомогою неї той планував робити набагато більше нових знімків. Боюсь навіть уявити скільки ще дівчат могло опинитись в його «натурщицях», допоки Міськбезпека з'ясувала б що і до чого. Все ж Борис був не простою людиною.

- Ясно, - Балодіс кивнув своїм думкам. – Вас підвезти кудись?

- Ні дякую, - Макс не хотів ображати адвоката, але все його єство мріяло позбутись ангела як найшвидше.

Дочекавшись допоки Балодіс відійде в темряву, старший інспектор Міськбезпеки Максим Муравйов повернувся на місце злочину. Треба було дочекатись закінчення обшуку, потім повернутись у відділок, і заповнити купу паперів. Нічка у інспектора обіцяла бути довгою. І не в приклад дню нудною. Кременчук знову був у безпеці.